

je revija *Argumentation and Advocacy* izdala še tretjo tematsko številko z naslovom *Dvajset let vizualnega argumenta*, kjer gostujoči uredniki David Godden, Catherine H. Palczewski, in Leo Groarke zapišejo takole:

»Leta 1996 je revija *Argumentation and Advocacy* objavila prelomno številko, posvečeno vizualnemu argumentu. Šlo je za prvo zbirko razprav na to temo. Dvajset let kasneje obravnavamo nekatere dvome o možnosti vizualnega argumenta, ki so bili predstavljeni v prvi številki. Trdimo, da so v dvajsetih letih raziskave o vizualnem argumentu te dvome zadovoljivo odpravile /.../« (Godden, Palczewski in Groarke, 2016: 217, prevod avtorjev)

A zdi se, da dvomi in zagate v zvezi z multimodalnostjo, argumentacijo in vizualnim argumentom še zdaleč niso odpravljene, kaj šele teoretsko dovolj utemeljene. Zato bomo najprej na kratko osvetlili omenjenih zadnjih dvajset let, nato pa se bomo – s poglobljenim komentarjem članka Lea Groarkeja *The Elements of Argument: Six Steps to a Thick Theory* (2013) – osredinili na nekatere (osnovne/nujne) koncepte, ki, vsaj po našem mnenju, manjkajo vizualni argumentaciji, a bi morali biti vključeni v njen konceptualni okvir, da bi lahko bolje pojasnili, kako vizualije (vključno z vizualno argumentacijo oz. prepričevanjem) delujejo, tj. pridobijo in ohranijo gledalčevo pozornost, kako gledalci predstavljene vizualije razčlenijo in kako rekonstruirajo njihov pomen. Vpeljali bomo naslednje koncepte, ki jih pri analizi vizualij štejemo za nepogrešljive: okviri (Goffmanovi izkustveni in Fillmorjevi semantični okviri), polifonija (Ducrot), enhronija in sestavljeni pomen (Enfield), mentalni prostori (Fauconnier), morda celo superdiverziteteta (Vertovec, Blommaert) in teorija rizoma (Deleuze).

Zadnjih dvajset let razvoja vizualne argumentacije bi pravzaprav lahko izrazili skozi nasprotja, skoraj kot antitezo. Po eni strani sta bila D. Birdsell in L. Groarke v uvodu v dvojno številko revije *Argumentation and Advocacy* o vizualni argumentaciji, ki sta ga pred dvajsetimi leti napisala, glede zmožnosti vizualij (razumljivo) še precej previdna (prevod avtorjev, vsi poudarki v navedenih odlomkih so prav tako naši):

- »prvi korak k teoriji vizualnih argumentov mora biti boljša ocena tako *možnosti* (!) vizualnega pomena kot tudi *omejitev* verbalnega pomena« (Birdsell in Groarke, 1996: 2);
- »slednje (tj. govornjene ali napisane besede) pogosto *razjasnimo* z vizualnimi *namigi*« (prav tam);